



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 22 / II Legislatura / Tercer període

Dimarts, 26 de març de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 21

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts de cinc de la tarda i deu minuts.

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra el traspàs de l'I. Sr. Joan Cornudella i Barberà i expressa el seu condol al Grup Socialista. Tot seguit dona la benvinguda als Diputats I. Sr. Ariño i I. Sr. Jané, que substitueixen l'I. Sr. Vallvé i l'I. Sr. Carbonell (p. 1022).

Proposta de Resolució perquè el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica 9/1984 (Punt únic de l'ordre del dia.)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1022).

Posició dels Grups: I. Sr. Alay (ER) (p. 1025); I. Sr. Fernández (P) (p. 1026); I. Sr. Casares (S) (p. 1028), i I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 1031).

L'I. Sr. Casares (S) intervé per replicar a l'I. Sr. Camps i Rovira (CiU), que li respon (p. 1033). L'I. Sr. Fernández (P) demana per parlar per al·lusions i el M. H. Sr. President li ho denega (p. 1034).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix un escrit presentat per tres Grups parlamentaris per afegir un nou article de la Llei a la Proposta de Resolució (p. 1034).

L'H. Sr. Armet (S) i el M. H. Sr. President intervenen per a una qüestió d'ordre (p. 1034).

La sessió se suspèn a un quart de set de la tarda i catorze minuts i es reprèn a tres quarts de set i vuit minuts.

El M. H. Sr. President (p. 1034), l'H. Sr. Armet (S) (p. 1034) i l'I. Sr. Ribó (PSUC) intervenen per a una qüestió d'ordre (p. 1035).

Votació de la Proposta de Resolució: aprovada per 73 vots a favor, 48 en contra i 1 abstenció (p. 1035).

La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 21

La sessió s'obre a tres quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació de la Proposta de Resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya perquè el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica 9/1984, de 26 de desembre, contra l'actuació de bandes armades i elements terroristes i de desenvolupament de l'article 55.2 de la Constitució, i molt especialment contra els articles 2.3, 13, 15.1, 16, 17.2 i 22.1.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Aquesta Presidència té el sentiment de comunicar a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats el traspàs de l'Il·lustre senyor Joan Cornudella i Barberà, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, i els fa avinent que l'acte d'enterrament tindrà lloc demà, dimecres, a un quart i cinc de dotze a Sancho Dávila. Oportunament, en el Ple de demà suspendrem la sessió a fi que els Diputats que vulguin assistir-hi, que, sens dubte, seran pràcticament tots, puguin fer-ho.

Aquesta Presidència, que estava lligada amb l'Il·lustre traspàs amb vincles d'amistat vells, de prop de quaranta-cinc anys, sent el més pregon dolor davant aquest fet luctuós i vol fer present el seu sincer condol, sens dubte compartit per tota la Cambra, al Grup parlamentari al qual pertanyia.

Aquesta Presidència fa avinent també que els Il·lustres senyors Ferran Ariño i Barberà i Jaume Jané i Bel, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, substitueixen els Il·lustres senyors Joan Vallvé i Ribera i Pere Carbonell i Fita, que han renunciat com a Diputats d'aquesta Cambra. Essent aquest el primer Ple al qual assisteixen, m'és grat de donar-los la més cordial benvinguda, i de formular els vots més sincers perquè la seva tasca entre nosaltres sigui, com sens dubte serà, motiu de satisfacció per a ells i de profit per al país que ens honorem a representar.

Proposta de Resolució

perquè el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica 9/1984, del 26 de desembre, contra l'actuació de bandes armades i elements terroristes i de desenvolupament de l'article 55.2 de la Constitució

Aquesta sessió ha estat principalment convocada per debatre i votar la proposta de resolució, presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya, de la conveniència que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat en esguard de la Llei orgànica 9/1984, de 26 de desembre, contra l'actuació de bandes armades i elements terroristes, i de desenvolupament de l'article

55.2 de la Constitució, i, molt especialment, contra els articles 2.3, 13, 15.1, 16, 17.2 i 22.1

D'acord amb l'article 41 de l'Estatut d'Autonomia, és requisit previ per a interposar aquest recurs un Dictamen del Consell Consultiu, i aquesta sessió ha estat demanada d'acord amb la Llei del Consell Consultiu, amb l'article 10, per dos Grups parlamentaris, conegut ja prèviament el Dictamen del repetit Consell Consultiu. Per al debat, d'acord amb els precedents, se seguirà el que determina el Reglament per als debats de totalitat. Hi haurà una intervenció, un torn a favor, d'un dels Grups proposants de quinze minuts. Si algun Grup desitja exercir algun torn en contra, disposarà de quinze minuts. Després, els Grups que no hauran intervingut anteriorment, podran intervenir per deu minuts cada un.

Per tant, començarem ara aquest debat, després del qual es procedirà a la votació, i perquè l'acord sigui vàlid, cal recordar que la majoria ha de ser absoluta.

Per tant, per iniciar aquesta tasca que ens hem imposat per a avui, tinc el gust de donar la paraula per al torn a favor a l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó. L'Il·lustre senyor Diputat senyor Rafael Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la proposta que portem avui Esquerra Republicana i el Grup del PSUC en aquesta Cambra és que el Ple del Parlament de Catalunya, exercint les competències constitucionals i estatutàries, decideixi recórrer contra la Llei anomenada «antiterrorista».

Hi ha un fenomen de violència evident en àmbits concrets del panorama polític espanyol. Hi ha una llei prevista en la Constitució, en el seu article que tanca l'apartat dels drets i les llibertats. Hi ha una data, que és el 3 d'abril, que és el dia final en què es pot exercir, d'acord amb la Constitució, el dret a recórrer contra aquesta Llei. Hi ha possibles recurrents: el Govern central, cinquanta Diputats o cinquanta Senadors, el Defensor del Poble. Fins aquí, tots els que he anomenat, ja de forma implícita o explícita, sembla clar que no pensen recórrer contra aquesta Llei, i en els marges de la interpretació de la Constitució i de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, hi ha els Parlaments autònoms, en concret el Parlament Basc, que ja ha decidit recórrer contra aquesta Llei, i avui el Parlament de Catalunya. Jo els demano, per l'ordre constitucional, per la defensa de la democràcia i per la defensa de l'autonomia, un vot favorable en aquest recurs.

Podríem entrar en una espiral inacabable de consideracions jurídiques sobre el contingut d'aquesta Llei. Podríem embarcar-nos en un debat de dret comparat sobre legislació excepcional dels diversos Estats. Podríem parlar de la filosofia de l'Estat modern i de l'Estat de dret, i, en part, tot això ho farem. Però no oblidem quin és el substracte polític que hi ha darrera d'aquesta mesura, d'aquesta Llei, i d'una determinada acció de govern que l'acompanya. Nosaltres, que valorem, com diré a continuació, les millores que hi ha hagut en aquest terreny, des que hi ha un Govern socialista, el Govern del PSOE, a nivell de Govern central, no ens podem estar de criticar el que podríem anomenar la filosofia Barrionuevo, la filosofia que ha dut de vegades a condecorar torturadors o a promocionar gent que ha tingut papers actius en la repressió de demòcrates, però una filosofia que, no ens equivoquem, com també diem quan critiquem el Govern de Catalunya, no és imputable a un mi-

nistre, és imputable a un equip de govern i a tot allò que li dona suport.

Nosaltres som decidits partidaris de combatre la violència i d'enfocar la violència com un problema global. Estem contra tota violència en el cos social. Nosaltres som partidaris de mesures polítiques, de mesures de conscienciació i d'informació ciutadana, d'educació fins i tot ciutadana, i també de mesures legals. Estem per mesures polítiques, socials, internacionals, informatives, per aïllar la violència i per treure-li base social, com diu el mateix programa electoral del PSOE de l'any 82.

Ara bé, nosaltres estem per aquest tipus d'accions sempre dins de l'Estat de dret. En el debat que va fer el Parlament Basc sobre la Proposició no de Llei del Grup d'Euskadiko Ezkerra per recórrer contra aquesta Llei, es preguntava el portaveu del Grup Socialista si l'Estat de dret té dret a defensar-se. Nosaltres, que sabem que l'Estat, per definició, té el monopoli de la força, que l'Estat per definició és l'únic que pot dir qui pot utilitzar la força legalment i qui la utilitza il·legalment, i que un Estat de dret democràtic és aquell que pot dir democràticament —i és un adjectiu que es transforma en substantiu per a nosaltres— qui pot utilitzar aquesta força, estem d'acord que cal defensar la voluntat majoritària democràtica, que cal actuar contra tot tipus de liberticides, i cal fer-ho amb instruments democràtics. Aquesta Llei no pot ser considerada un instrument democràtic.

Ara és quan entro molt ràpidament en una sèrie de consideracions jurídiques sobre el contingut d'aquesta Llei. I ho faig de la mà d'un esplèndid Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, que es va pronunciar a demanda d'Esquerra Republicana i nosaltres mateixos sobre aquesta Llei.

Es fa d'una detenció durant deu dies sense garanties jurídiques reals jo hi afegeixo —evidentment, no hi és en el Dictamen— una protecció a la tortura. Es fa d'una incomunicació del delinquant lluny del seu lloc d'origen, i sense defensa legal, al marge dels jutges, com ha dit un eminent jurista de l'Estat espanyol, un espai autònom per a la repressió. S'autoritza un tipus d'escorcoll i d'intervenció i de control de la correspondència, i de cessament de càrrecs públics, possiblement dels mateixos càrrecs públics que ostentem nosaltres, una burla dels drets democràtics de la Constitució.

I és ridícul —i ho dic amb tot respecte per a determinat càrrec constitucional a nivell d'Estat—, és ridícul pretendre matissar l'aplicació d'aquesta Llei o voler-se convertir en el seu vigilant, si resulta que està viciada d'inconstitucionalitats en el seu propi si.

Podríem parlar del bloc de drets contra els quals aquesta Llei, en general, pot atemptar directament o indirectament, drets que en tots els tractats de dret constitucional són els que més es resisteixen a ser reduïts i restringits per llei. Indirectament la reunió o directament la lliure expressió. Directament —i aquí expressaré una opinió absolutament personal—, el dret d'associació, el dret de tutela de jutges o el dret d'un jutge ordinari, el dret a la defensa. Jo vull cridar l'atenció a les senyores Diputades i als senyors Diputats sobre tot el contingut del Dictamen del Consell Consultiu, i també incloent-hi el vot particular que parla de l'article que porta la suspensió dels mitjans de comunicació. I vull afegir-hi, personalment, el dret d'associació, no contemplat al Dictamen. Dret democràtic, crec, com

s'ha dit també des de tots els punts de vista doctrinals, un dels poquíssims drets la limitació del qual mai no es pot acceptar.

I demanaria, fins i tot, que l'aprovació d'un possible recurs d'inconstitucionalitat s'estengués a l'article 21, a la possibilitat de clausurar els mitjans de comunicació. Però, senyores Diputades i senyors Diputats, se suposa que vostès han llegit el Dictamen, que coneixen els arguments jurídics, i tots vostès saben —o permetin-me que ho posi en termes més prudents—, creuen, intueixen o temen que aquesta Llei és inconstitucional, que aquesta Llei, si més no, té dubtes de constitucionalitat. Deixem de banda, doncs, disciplines de partit, deixem de banda, doncs, errors comesos en el passat, per més recent que sigui, i expressem una voluntat democràtica, si volem ser coherents amb aquests dubtes, amb aquestes reticències. Perquè, en definitiva, nosaltres no anem a decidir si és constitucional o no és constitucional, anem a demanar a l'interpret suprem de la Constitució que ho faci, fins i tot hi pot haver algú que legítimament no tingui prou dubtes per creure's que ho és o que no ho és, però pot fer costat a la demanda que sigui l'interpret suprem de la Constitució qui ho decideixi.

Nosaltres no podem acceptar un esquematisme que, de vegades, se'ns vol imposar. «O s'està amb la democràcia o s'està amb els terroristes.» Aquest esquematisme és absolutament inacceptable, perquè no es pot fer sinònim de democràcia una determinada mesura legal. No és l'única forma de combatre la violència la que conté aquesta Llei orgànica, que —ho repeteixo—, en alguns aspectes de l'actual política interior, que podríem detallar si tinguéssim més espai, és evident que ha millorat respecte a altres polítiques. No és l'única legislació possible, que —ho repeteixo—, podríem acudir al dret comparat per veure com altres legislacions que volen fer front a violències similars, tenen major respecte als principis de l'Estat de dret, i, sobretot, no confonguem una majoria de govern, del signe que sigui, amb l'Estat de dret.

Aquesta és, segurament, la virtut principal o el punt feble més important de la democràcia, que s'ha de construir sobre el més absolut respecte a l'Estat de dret, començant pel mateix Govern, perquè l'Estat té mitjans potentíssims per defensar-se de qualsevol agressió, i l'Estat de dret té mitjans encara més potents que un Estat qualsevol dictatorial, perquè té al darrera una voluntat democràtica dels ciutadans.

Aquesta Llei, senyores Diputades i senyors Diputats, ha estat elaborada sens dubte sota una pressió emocional. Aquesta Llei és producte del que podríem anomenar la legislació de la por, la por als poders fàctics, la por a determinats sentiments o reaccions visceral, però no la fredor d'un governant d'Estat, d'un Estat de dret, que vol trobar els millors camins per garantir-lo.

Aquesta Llei pot portar a aberracions com la d'un governant que fa poc passava per Barcelona i deia que «es deixarà d'aplicar quan no hi hagi motiu». Només caldria que es continués aplicant quan no hi hagués motiu. Ara ja s'aplica sovint quan no hi ha motiu, i aquest és un dels temes que ens porta a demanar el recurs d'inconstitucionalitat. A més, per si no n'hi ha prou, podríem afirmar que no és ni efectiva ni és pràctica, a no ser que es confongui l'efectivitat amb l'efectivitat de l'autoritarisme. No és efectiu voler satisfer només irracionalitats. És efectiu voler donar una solució política democràtica als problemes. És, en paraules d'un destacat intel·lectual del Grup del

PSOE, una maledicció històrica, «que contradice alguno de los presupuestos ideológicos que nos llevaron al poder». Entre altres motius, el que permet que allò que s'està combatent des del mateix poder -i s'han tingut victòries parcials respecte a això—, s'expandeixi per altres costats, com és la possibilitat de la tortura. Si no, contestem a la pregunta que feia Gregorio Peces-Barba, quan discutia l'anterior Llei Antiterrorista: «¿Para qué se necesita que un detenido esté más de 24 horas o más de 48 horas en poder de la autoridad policial?» I podria continuar la cita, molt encertada, que busca les raons, les raons no democràtiques, les raons no de dret, les raons no confessables, en la consciència d'un demòcrata, per les quals es va a aquest tipus de previsions jurídiques.

Aquesta Llei, al nostre entendre, no pot ser considerada fora del que, al mateix temps, és una política determinada, com dèiem al principi, amb la qual no estem d'acord, que sembla que no vol fer front a l'interior de determinats cossos de l'Estat, als mateixos que tenien responsabilitats, de vegades, molt poc clares respecte a la futura democràcia. I és poc pràctica perquè aquesta Llei pot ser un dels motius que eixampli i multipliqui la violència i que promocioni altres partidaris de la violència en el joc polític.

M'he reservat la darrera part de la intervenció per tractar un tema que no és petit, que sembla formal, i que podria ser argumentat des d'aquesta tribuna per fer front al possible recurs: el tema de la legitimitat. Pot o no pot el Parlament de Catalunya recórrer aquesta Llei. Senyores Diputades, senyors Diputats, hauríem de convenir que, abans de parlar de raons jurídiques o legitimitat, repugna a la consciència d'un demòcrata, o d'un autonomista, que es vulguin esgrimir determinats arguments formals quan el contingut del que es vol combatre és, en el seu profund sentit, un atemptat contra la democràcia. Nosaltres podem parlar de l'àmbit d'autonomia, l'article 8 de l'Estatut d'Autonomia, que dóna a la Generalitat un paper de promoció en els drets de la persona. Podríem parlar de la Constitució, l'article 9 de la Constitució que dóna un sentit de poders públics, tan entès —i sovint en sentències del mateix Tribunal—, no solament pel Govern central, sinó per totes les administracions. Podríem parlar de temes molt més concrets, com el d'ordre públic, la policia autonòmica, la Junta de Seguretat, els tribunals de justícia, els càrrecs que podria perdre fins i tot algun Diputat, si s'apliqués la lletra d'aquesta legislació. Però, senyores Diputades i senyors Diputats, no és aquest el tema jurídic. El tema és, a més de jurídic, polític, i per això presentem aquí aquesta demanda de recurs.

S'ha dit també, respecte al tema de la legitimitat, que com és possible que algú, des de grups minoritaris, com el d'Esquerra Republicana, o el Grup del PSUC, que, a més, es dóna el cas que coincideixen a tenir un sol Diputat a les Corts Generals cadascú, s'atreveixen a posar en dubte la decisió del Parlament central de l'Estat, totes les Corts Generals —amb rares excepcions, que les vull citar: Euskadiko Ezkerra, el PNB, Esquerra Republicana, i els Diputats del Partit Comunista d'Espanya i el PSUC—, van votar en contra. Com s'atreveixen a fer un repte a aquesta Llei? Bé, senyores Diputades, senyors Diputats, primer de tot, els parlaments —i aquesta és una altra virtut de la democràcia— es poden equivocar. També es va equivocar el Grup Comunista al seu dia, quan va votar un altre tipus de legislació antiterrorista, i així ho va reconèixer després pública-

ment, i així va intentar que aquest Parlament rectifiqués aquesta qüestió. Així ho vam reconèixer tots amb la LOAPA. La LOAPA portava el segell de l'aval del Govern central de la UCD, i del partit majoritari aleshores, el PSOE. I gràcies que ens atrevírem, com a davids enfront de Goliath, a utilitzar un mecanisme absolutament constitucional i democràtic, que era el recurs, vam aconseguir fulminar el que era un dels aspectes més aberrants d'aquella legislació antiautonomista. Per tant, no val l'argument de com s'atreveixen els petits a combatre la decisió del col·lectiu.

Fa pocs dies, érem uns quants Diputats, tres Diputats d'aquest Parlament, a les Corts Generals, al Congrés dels Diputats, defensant la Proposició de Llei de Relació del Defensor del Poble amb els seus homònims a nivell de Comunitats Autònomes. I ens contestava un determinat argument el Ministre d'Administració Territorial des de la tribuna del Congrés, que és veritat que fa falta sensibilitat autonòmica, però ens deia: «Hace aún más falta sensibilidad de Estado.» Doncs bé, amb una enorme dosi de «sensibilidad de Estado» presentem aquesta demanda de recurs d'inconstitucionalitat, per fer cara als possibles arguments de legitimitat, i connectant amb l'esperit de la intervenció del senyor Ministre. Podria afegir aquí arguments de sentències determinades del Tribunal Constitucional que han anat variant un primer criteri quan van sentenciar respecte al Parlament basc. Podríem entrar en la polèmica sobre si és l'àmbit de les competències o l'àmbit de l'autonomia. Podríem entrar en el mateix preàmbul, com fa el Dictamen del Consell Consultiu, al mateix preàmbul de la Llei, de la jurisdicció contencioso-administrativa sobre el fons i la forma de com defensar els drets, que mai la forma d'evitar entrar en el fons de les qüestions.

Però, senyores Diputades i senyors Diputats, amb gran sensibilitat d'Estat, perquè les Comunitats Autònomes —i aquesta ha estat una tesi que ha defensat el PSUC des de l'any 80 en aquesta tribuna, des d'aquesta tribuna fou una forma d'expressar les veus parlamentàries de Catalunya—, com que estem convençuts que les Comunitats Autònomes són Estat, i han de ser considerades, tant de bo que ho fossin sempre, des de tots els poders, part de l'Estat, com ho demostra el fet que puguin fer iniciativa legislativa, a les Corts, o el fet que nomenen senadors, que no van al Senat només a fer lleis autonòmiques, sinó lleis de tota mena, com ho demostra, cosa que encara no s'ha desenvolupat, però que podrien participar en la planificació econòmica d'Estat, com a Comunitats Autònomes, i com ho demostra tot el títol preliminar de la Constitució.

Nosaltres, per això, plantegem, per damunt de qualsevol dubte o legitimitat, que es porti aquest recurs al Tribunal Constitucional.

Nosaltres havíem estat partidaris que també ens hagués acompanyat en aquesta iniciativa el Defensor del Poble. Sabem per declaració explícita d'ell mateix que no ho pensa fer, té temps encara a rectificar fins al 3 d'abril, i, si no fos perquè semblaria ingenu, caldria potser una Proposició no de Llei en aquest Parlament, que suposo que signaria tothom en aquest hemicicle, demanant al Defensor del Poble que la portés, perquè si algú s'hi vol oposar per legitimitat, si més no que estimuli el Defensor del Poble que representi aquest recurs d'inconstitucionalitat. Nosaltres confiem que el Tribunal Constitucional aquesta vegada atendrà a raons de fons més

que de forma. Confiem també que es tingui en compte que hi ha tribunals superiors, que estan contemplats a l'ordre constitucional, com són els tribunals internacionals dels drets de l'home. Confiem, en definitiva, que entre tots, ara, o més endavant, farem més perfeccionable aquesta democràcia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre membre de la Cambra vol fer ús de la possibilitat del torn en contra?

No és així. Aleshores, doncs, els Grups tenen ara la possibilitat d'intervenir, els Grups que no han intervingut fins ara, o sigui, tots els altres, fora del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en l'ordre habitual de menor a major.

L'Il·lustre Diputat senyor Alay, d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, com a copartíips amb el PSUC d'aquesta iniciativa de presentar el recurs d'inconstitucionalitat, naturalment hem de dir que subscrivim les paraules del senyor Ribó, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i això pels següents motius.

Esquerra Republicana no pot estar d'acord amb una Llei orgànica com la que estem tractant, que sota el pretext d'anar contra l'actuació de bandes armades i elements terroristes, i amb el pretext també de desenvolupar l'article 55.2 de la Constitució, limiti les llibertats fonamentals, vulnerant la Constitució en bona part del seu contingut. No podem acceptar que en l'article 2 de la dita Llei s'estableixi el principi analògic, quan assimila les condemnes de tribunals estrangers per delictes d'igual entitat als previstos a aquesta Llei. Ni que, segons l'article 13, i sense prèvia intervenció del jutge, es perllongui la detenció preventiva. Com tampoc que l'article 15 deixi a la discrecionalitat de l'autoritat governativa la potestat de decidir la comunicació del pres o del detingut sense intervenir-hi el jutge. O que, per l'article 16, s'atempti contra el dret a la inviolabilitat del domicili, deixat a la discrecionalitat de la policia la d'entrar-hi o no. O que, per l'article 17, i sense la prèvia autorització judicial, pugui la policia violar el dret al secret de la correspondència i practicar escoltes telefòniques i telegràfiques. O que, per l'article 22, es pugui suspendre automàticament en l'exercici de la funció o càrrec públic, sense haver-hi una sentència judicial.

Per a nosaltres, el Consell Consultiu ha estat extremament prudent en emetre el seu dictamen i, sens dubte, no ha volgut entrar a fons i prou àmpliament en la Llei, o s'ha estimat més jugar a tret segur, i potser això és millor perquè, d'aquesta manera, essent un dictamen tan substantiu en els punts que tracta, molt possiblement siguin abonats íntegrament pel Tribunal Constitucional. Però he de dir també que és digne de remarcar el vot particular d'un dels seus membres sobre l'article 21, que faculta el jutge per tancar un periòdic, o qualsevol altre mitjà informatiu, d'ofici o a petició del fiscal, perquè això atempta contra el dret a la lliure informació abans que hi hagi cap sentència judicial. Nosaltres valorem amb gran satisfacció que això es vegi incorporat en el text que finalment es presenti com a recurs davant el Tribunal Constitucional; en un Estat de dret, una llei d'aquest tipus és una clara conculcació dels drets fonamentals de les persones.

Sobre si el Parlament de Catalunya està legitimat per presentar un recurs d'inconstitucionalitat, crec que el dictamen del Consell Consultiu és prou clar i, evidentment, el Tribunal

Constitucional no podrà ara evitar la tramitació d'aquest recurs, havent assentat el precedent amb la sentència del 25 de desembre del 82, en la qual es reconeixia la legitimitat de les Comunitats Autònomes per recórrer contra lleis estatals, encara que no hi hagués hagut invasió de competències. No crec que es pugui fer prevaler de cap manera avui, en la decisió del Tribunal Constitucional, el precedent que havia assentat quan es va recórrer contra la primera llei antiterrorista i el dit Tribunal no la va acceptar a tràmit per considerar que no hi havia hagut invasió de competències. Cal recordar que fins i tot en aquella ocasió hi va haver quatre membres del Tribunal disconformes amb la sentència, i un fet molt important i que d'alguna manera podia influir: aquell recurs havia estat presentat pocs dies després del 23 de febrer, encara que això tampoc justifica la decisió majoritària que havia pres aquell Tribunal.

Però m'interessa anar una mica més al fons d'aquesta qüestió i a la intencionalitat i als perills d'una llei que no garanteix res, i que té tots els requisits perquè qui disposi del poder coercitiu pugui abusar d'unes potestats.

Què es pretén amb la perllongació de la comunicació del pres de setanta-dues hores a deu dies? De què serveix si la declaració de culpabilitat mentre està comunicat no és vàlida? Senzillament, aconseguir informació, i això només s'aconsegueix d'una manera, però amb l'avantatge que amb deu dies els senyals de la violència ja han desaparegut.

Què es pretén amb l'observació postal telegràfica i telefònica? Poder ficar-se on vulguin perquè hi hagi absoluta discrecionalitat per part de les autoritats governatives. És suficient que l'autoritat i la policia ho practiquin i després ho comuniquin als jutges dient que tenien indicis de connivència terrorista.

Què pot passar aplicant l'article 22? Senzillament que qualsevol de nosaltres ens puguem trobar, davant d'una sospita o per una mala jugada d'algú, separats de les nostres funcions; després, es demanaran disculpes, però el mal ja haurà estat fet, perquè, ho repeteixo, en cap cas cal una decisió judicial.

Hi ha una altra consideració a fer. Es dona l'exclusivitat a un ordre jurisdiccional per entendre sobre determinats delictes, i això és una clara vulneració del concepte històric i constitucional del jutge natural, però amb un greuge, que és que així es garanteix que el possible control judicial de les accions de la policia sigui una entelèquia perquè el jutge estarà lluny. Quan es tracti de fets que tinguin lloc a Catalunya, el jutge competent, l'Audiència Nacional, estarà a sis-cents quilòmetres, amb la qual cosa es garanteix encara més la discrecionalitat en les actuacions de la policia.

En el Congrés dels Diputats, com ha indicat molt bé el senyor Ribó, només el Partit Comunista d'Espanya, el Diputat del PSUC en el Congrés dels Diputats, els Diputats del Partit Nacionalista Basc, els d'Euzkadiko Ezkerra i d'Esquerra Republicana ens vàrem oposar frontalment a aquesta segona llei antiterrorista. Ara el Parlament basc hi recorre, i vull pensar que també ho farà aquest Parlament. Però hauria estat bo que el Defensor del Poble hagués interposat el corresponent recurs. El Defensor del Poble va fer consultes a nombrosos juristes, i sembla que hi va haver àmplia majoria de recomanacions perquè ho fes. Ho podia fer a iniciativa pròpia, però li ho havien demanat també el Síndic de Greuges, Amnesty International, l'Associació per a la Defensa dels Drets Humans, el Grup d'Advocats Joves, algun sector prou progressista de l'As-

sociació de Fiscals i la mateixa Unió Sindical de Polícies. Per què no ho ha fet? Naturalment és una pregunta a la qual no espero cap resposta.

Per què està feta, aquesta llei? Quan UCD va elaborar la primera llei antiterrorista, el PSOE va votar en contra. Ara, el PSOE en fa una de pitjor. És que el PSOE negava llavors a la UCD un instrument legal contra el terrorisme? És que estan disposats a emprar ara armes molt pitjors i menys democràtiques que aquelles que negaven als seus antecessors en el Govern? O es que creuen que tot es pot fer amb deu milions de vots i que aquests són suficients perquè una llei repressiva pugui ser constitucional? Segurament es dirà que en el Congrés dels Diputats no solament hi havia aquesta majoria, sinó que hi havia una majoria més àmplia que la del PSOE, i és cert. Quan el 3 de novembre del 83 el President del Govern de l'Estat va dir en el Congrés que s'havia tancat la porta de la negociació, que qui volgués els estatuts i les llibertats ja existents que les agafés o les deixés, perquè no hi hauria converses, i anunciava la fi de les solucions polítiques, tota l'oposició conservadora ho va rebre amb aplaudiments. Naturalment, era una majoria aclaparadora, però això tampoc no vol dir que la llei sigui constitucional.

Per acabar, cal veure també aquest problema amb una perspectiva històrica. Quan el Govern Maura va proposar mesures antiterroristes, Pablo Iglesias s'hi va oposar. Quan la UCD ho feia, el PSOE també s'hi va oposar. Ara ho ha proposat el Govern de Felipe González, i, com era d'esperar, la dreta conservadora no solament no s'hi oposa, sinó que ho aplaudeix perquè li fan una llei a mida per si un dia arribessin a guanyar.

Esquerra Republicana va estar en contra de la primera llei antiterrorista i ara està en contra de la segona, però també durant la República vàrem evitar que en els primers temps es promulgés una llei d'excepció, limitant les llibertats, i quan els governants d'aleshores van decidir més tard tirar endavant la llei de defensa de la República, ens hi vàrem oposar i no vàrem votar. I això per la senzilla raó que se'ns fa extraordinàriament difícil acceptar limitacions a les llibertats i possibles abusos per part de les forces de seguretat. Estem en contra de qualsevol tipus de terrorisme, i això ha de quedar ben clar, i, per tant, hem d'estar també en contra del que podria sortir de l'aplicació d'aquesta llei, i amb un caire de legalitat, perquè els efectes poden ser —com també deia el senyor Ribó— negatius, i poden provocar reaccions contràries a allò que es vol aconseguir. Però del que es tracta és ara de saber si aquesta Cambra està disposada a presentar el recurs d'inconstitucionalitat, i per això demanem a les senyores i els senyors Diputats que votin favorablement la proposta que conjuntament hem presentat el Partit Socialista Unificat i Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'Il·lustre representant del Grup Popular, senyor Fernández, té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la primera cosa que vull expressar en nom del Grup parlamentari Popular en iniciar la meua intervenció és que ens trobem davant un debat que nosaltres hauríem desitjat que no es plantegés. I això no perquè tinguem alguna reserva —que no la tenim— per manifestar la nostra posició pel que fa a l'objecte fonamental d'aquest debat, sinó perquè opinem que, contràriament, sens dubte, a allò que desitgen els que han propici-

at aquest debat, l'Estat de dret avui, aquí, no sortirà reforçat, qualsevol que sigui el resultat de la votació final per interposar o no el recurs d'inconstitucionalitat respecte a la Llei Orgànica 9/84, contra l'actuació de bandes armades, elements terroristes i desenvolupament de l'article 55.2 de la Constitució espanyola.

I opinem que no sortirà reforçat l'Estat de dret, donat que, en cas que es plantegés el dit recurs, les persones, els elements contra els quals va dirigida aquesta Llei trobaran sens dubte noves excuses i nous pretextos per continuar l'atac permanent que estan portant a terme contra l'ordre, la llibertat i la convivència dels ciutadans espanyols, que són el fonament del nostre Estat democràtic, social i de dret, tal com està definit en la Constitució.

I si no es planteja la iniciativa de recórrer a la vista del dictamen del Consell Consultiu, que és molt taxatiu en aquest aspecte, és evident també que no fallaran veus que opinaran que per damunt de les raons jurídiques, que són indispensables per garantir la vigència de l'Estat de dret, s'han imposat per raons de tipus polític. D'aquí la nostra discrepància inicial.

Plantejat, de tota manera, el debat, cal que el centrem adequadament a fi de no incórrer en equívocs a l'hora de jutjar quin és el paper del Consell Consultiu i quin és el paper d'aquest Parlament. Per a nosaltres, la qüestió és clara: els papers d'una i l'altra institució són ben diferents.

El dictamen jurídic —jurídic— del Consell Consultiu, d'un gran nivell tècnic, que nosaltres volem reconèixer explícitament en aquest moment, a nosaltres no ens vincula en absolut. Cas contrari, és evident que no tindria sentit que avui ens reuníssim aquí els Diputats del Parlament de Catalunya per debatre i votar si interposem o no el recurs d'inconstitucionalitat. En cas contrari, és evident que amb el dictamen en mans de la Mesa del Parlament es donaria trasllat als serveis jurídics de la Cambra perquè, pràcticament d'ofici, interposessin el corresponent recurs, i nosaltres, el Ple del Parlament, és evident que avui sobriríem; en això penso que tots hi estarem d'acord.

Per tant, no tindria sentit afirmar que es vota a favor de presentar recurs perquè el dictamen del Consell Consultiu diu que alguns articles de la llei són inconstitucionals. La funció d'aquest Ple, que a diferència del Consell Consultiu no és un òrgan jurídic, sinó que és un òrgan polític, és la de valorar políticament si convé o no convé exercir aquesta acció, essent el dictamen jurídic del Consell Consultiu, evidentment, un dels elements que hem d'analitzar a l'hora de prendre la nostra decisió.

Per això, rebutgem d'entrada qualsevol decisió basada en una presumpta cortesia deguda al Consell Consultiu, ja això seria traslladar al Consell Consultiu una responsabilitat política que no li correspon; seria —permetin-me la comparació— com el cas del jutge que decidís de processar unes persones per no violentar la policia que ha posat a la seva disposició aquestes persones.

Centrat així, segons el nostre criteri, el debat en els seus mateixos termes, i des del més gran respecte al Consell Consultiu, opinem que una referència als aspectes jurídics del seu dictamen és indispensable. I ho fem de la mateixa manera que considerem que una crítica serena i respectuosa a les sentències dels jutges i dels tribunals, sens perjudici del seu acatament, no suposa en absolut cap de tipus de falta o manca de respecte re-

specte a la independència del poder judicial.

El Consell Consultiu considera que la Generalitat està legitimada per interposar aquest recurs, i, en segon lloc, considera que diversos articles —concretament sis en aquesta Llei 9/84— són contraris a l'ordre constitucional. És sobre el primer punt, el de la legitimació activa del Parlament de Catalunya per interposar recurs, sobre el qual nosaltres manifestem una reserva jurídica important.

En aquest punt, és interessant remarcar que, tot i que els òrgans executius col·legiats i les assemblees de les Comunitats Autònomes, que estan contemplades com a legitimades en la Constitució al mateix nivell que els òrgans de l'Estat, és a dir, el President del Govern, cinquanta Diputats o Senadors i el Defensor del Pueblo, per interposar aquest recurs sense exigència d'interès i per a totes les lleis i actes recurribles, s'ha interpretat la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, en l'article 32.2, que calia que els fos limitada «a la leyes, disposiciones o actos con fuerza de ley del Estado que puedan afectar a su propio ámbito de autonomía.» I, tot i que el dictamen del Consell sembla que deixa entreveure que aquesta interpretació restrictiva pot ser de constitucionalitat discutible, el que és cert és que aquesta Llei Orgànica del Tribunal Constitucional no ha estat objecte de recurs d'inconstitucionalitat, ni tampoc en els recursos d'inconstitucionalitat interposats per les Comunitats Autònomes s'ha qüestionat la constitucionalitat d'aquest article 32.2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional. I, en aquest mateix sentit, és important —com a precedent a tenir en compte a pesar de les intervencions contràries en aquest sentit dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula— recordar la sentència del Tribunal Constitucional del 14 de juliol de 1981, el tenor literal de la qual diu: «Las Comunidades Autónomas, como corporaciones públicas de base territorial i de naturaleza política, tienen como esfera y límite de sus actividades en cuanto a tales los intereses que le son propios, mientras que la tutela de los intereses públicos generales compete, por definición, a los órganos estatales, por lo que de la misma sentencia se deduce que la legitimación conferida a los órganos de las Comunidades Autónomas de acción objetivamente ceñida al ámbito de las facultades correspondientes a sus intereses particulares, está reservada a las normas que le afecta.» Jo sé que això ja s'ha dit abans: és posar les formes per davant del fons, però haig de dir que les formes —les formes jurídiques, s'entén— per a nosaltres són molt importants per garantir precisament l'Estat de dret, perquè estan molt directament relacionades amb la seguretat jurídica, que també està molt relacionada amb la defensa de l'Estat de dret.

Per tot això, concloem que és més que dubtosa la legitimació per interposar recurs d'inconstitucionalitat per part d'aquest Parlament de Catalunya, i aquesta reserva que nosaltres manifestem sobre la nostra legitimació per interposar recurs, té una especial transcendència, ja que, al nostre parer, una elemental prudència política ens hauria de portar a abstenir-nos d'actuar en tot cas.

Pel que fa a la resta del Dictamen, volem simplement expressar la nostra reserva respecte a la contundència amb què expressa aquesta inconstitucionalitat en diversos articles de la Llei 9/84, el Consell Consultiu en el seu Dictamen.

Efectivament, d'una anàlisi conjunta del contingut dels dits articles, dels sis presumptament inconstitucionals i dels parà-

grafs primer i segon de l'apartat segon de l'article 55 de la Constitució espanyola, no es pot extreure —amb la claredat i la certesa amb què ho fa el Dictamen— que aquests articles siguin inconstitucionals. Cal, doncs, fixar-se en l'esperit dels paràgrafs primer i segon de l'article 55 de la Constitució —en què, per cert, no es precisa a qui correspondria la necessària intervenció judicial—, així com també cal remarcar l'últim paràgraf, molt important, aquest, de l'apartat segon de l'article 55 de la Constitució espanyola, quan estableix una cautela molt específica i molt especial, a fi d'evitar els abusos de les facultats reconegudes en aquesta Llei Orgànica 9/84, a què remet.

Això ens porta a pensar, a nosaltres, més que en la inconstitucionalitat dels articles esmentats, que la Constitució espanyola ha posat al servei dels ciutadans uns mecanismes de defensa dels drets i les llibertats reconeguts per les lleis, com són les vies del recurs d'empara als ciutadans, que els ciutadans poden plantejar, i la qüestió d'inconstitucionalitat, que podrien suscitar els tribunals que hauran d'aplicar aquesta Llei, no deixant d'advertir que, amb l'article 163 de la Constitució espanyola, s'obre una porta important a un possible reconeixement de la intervenció d'ofici del mateix Tribunal Constitucional, ja que dins la noció d'òrgan judicial cal incloure també aquest Tribunal, el qual, en aquells processos pendents d'ell, pot, lògicament, suscitar qüestions d'inconstitucionalitat respecte a aquelles lleis la validesa de les quals depengui de les seves sentències.

Senyores i senyors Diputats: deia al principi de la meua intervenció que, de tota manera, la nostra funció és la de decidir políticament —jurídicament és el Consell Consultiu— si és procedent o no interposar el recurs, fent d'aquest Dictamen un element de valoració de cara a buscar la decisió corresponent.

Doncs, bé, a més de les reserves jurídiques ja esmentades que nosaltres tenim, convé recordar que aquesta Llei, comunament anomenada «antiterrorista», fou aprovada per una amplíssima majoria en el Congrés dels Diputats; majoria que va ser aportada pel Grup Socialista, el Grup Popular i la Minoria Catalana, i que aquesta Llei existeix perquè, evidentment, hi ha una realitat social a què cal respondre: la realitat social d'unes bandes armades i elements terroristes que no dubten a atemptar permanentment contra el més elemental dret humà, que és el dret a la vida, per aconseguir els seus objectius.

Quan el terrorisme se'ns presenta com una amenaça constant contra el sistema de lliure convivència dels espanyols; quan es presenta com una amenaça contra l'ordre dels ciutadans d'altres països de la nostra mateixa àrea cultural i històrica; quan no es pot ignorar la presa de consciència, a nivell europeu, de la periodicitat del fenomen terrorista, la qual ha propiciat l'organització de la lluita anti-terrorista a uns nivells que sobrepassen el mateix marc nacional; quan, en definitiva, tots els Estats s'han vist obligats, en un o un altre moment, a emprar lleis de contingut semblant, a fi de fer cara a aquest fenomen del terrorisme, quan veiem que passa tot això, ens preguntem si no és més que arribada l'hora de col·laborar en els canvis legislatius que calgui per afrontar amb eficàcia aquesta lluita des de la solidaritat entre tots.

Que no es propiciïn interpretacions que uns som els intransigents i uns altres els tolerants; que uns són els progressistes i els altres som els reaccionaris; que uns, en definitiva, són molt sensibles a la defensa dels drets humans, i els altres no; perquè

no hem d'oblidar, com he dit abans, que el més important dret humà és el dret a la vida, i aquesta Llei —amb més o menys encert, sens dubte—, el que persegueix, precisament, és garantir per part dels poders públics, el dret a la vida de molts ciutadans espanyols.

Jo voldria que, en aquest punt, no es fessin judicis d'intencions respecte de ningú. Els qui estem en contra del recurs no pensem que aquells que el promouen vulguin afavorir gens el terrorisme, i demanem, i espero que ells, tanmateix, no opinin de nosaltres que som insensibles als hipotètics abusos que es puguin infligir als detinguts a l'emparedament d'aquesta Llei.

La potencial inconstitucionalitat d'alguns articles d'aquesta Llei pot limitar-se mitjançant una correcta actuació dels jutges i tribunals, i del Defensor del Pueblo; podem tenir reserves pel que fa a la possible aplicació d'aquesta Llei, però no pel que fa a la mateixa Llei. Siguem curosos en el seguiment del seu ús i de la seva aplicació, mitjançant, fins i tot, un adequat control parlamentari, però no qüestionem la norma.

El nostre país hem de pensar que ja porta anys en democràcia, i al llarg de tots aquests anys s'han donat generoses amnisties i s'estan donat, fins i tot ara, generoses ofertes de reinserció social; l'aïllament social del fenomen terrorista és un objectiu a aconseguir entre tots. El recent posicionament —el darrer posicionament— del Parlament i el Govern bascos han estat contundents en aquest punt; siguem solidaris, des de Catalunya, amb la resta de l'Estat en aquesta lluita contra el fenomen del terrorisme.

S'ha parlat abans del senyor Maura; efectivament, el gran polític conservador don Antoni Maura va dir en una ocasió que «Con la patria se está siempre, con razón o sin ella», i nosaltres, avui, aquí, volem dir a la resta de forces polítiques parlamentàries catalanes que amb l'Estat democràtic, quan aquest Estat democràtic es troba amenaçat com es troba avui l'Estat democràtic espanyol, s'hi està sempre.

Per això, nosaltres, el Grup Popular, va votar a favor d'aquesta Llei en el Congrés dels Diputats, i avui votarem en contra de recórrer-hi, i esperem dels altres Grups la mateixa responsabilitat, la mateixa solidaritat i, sobretot, la mateixa coherència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara a l'Il·lustre representant del Grup Socialista d'aquesta Cambra, d'expressar la seva opinió.

El Sr. CASARES: Honorable senyor President; senyores i senyors Diputats, abans de començar els vull demanar dues coses: una, disculpa per la formulació excessivament detallista i tècnica de la primera part de la meua intervenció, i, segonament, una altra: que no oblidin, en cap cas, que aquí, avui, no estem discutint si aquesta Llei és encertada o no. Estem discutint, únicament i exclusivament, si aquesta Llei és o no és constitucional. Fora d'això —i fora d'aquí—, totes les opinions són possibles; aquí, i avui, ens hem de cenyir a aquesta qüestió.

El debat ens planteja tres qüestions principals: la de la legitimitat activa d'aquest Parlament per interposar el recurs; la de l'existència o no d'elements d'inconstitucionalitat de la Llei de l'Estat i la de l'oportunitat política de presentar-lo.

Encara que els he enumerat així, començaré pel que em sembla més important. No vull defugir, d'entrada, la qüestió que preocupa tothom, el fons de la qüestió. Aquesta proposta

denuncia, en concret, sis preceptes de la Llei com a possiblement inconstitucionals: sis, i només sis. Els arguments han estat desenvolupats en les dues primeres intervencions, seguint l'esquema del Dictamen del Consell Consultiu; per tant, jo també prendré aquest punt de referència.

Primer precepte: l'article 2.3 de la Llei de l'Estat, que reconeix una certa eficàcia, dintre el nostre ordenament jurídic, a certes sentències dictades per tribunals estrangers per delictes de terrorisme, que és el problema de l'extraterritorialitat d'alguns preceptes d'aquesta Llei. En concret, què els atribueix? Els atribueix efectes a l'hora d'apreciar la reincidència com a agreujament, i aquest precepte és considerat inconstitucional perquè —es diu— podria vulnerar el principi de legalitat penal i el principi de protecció judicial.

Quin és el nus de la qüestió? Aquest nus rau, segons se'n diu, en l'expressió «delictes d'igual entitat», que és criticada perquè significa —se suposa— aplicar criteris d'analogia, i perquè significaria també l'aplicació de l'arbitri judicial en apreciar aquest precepte, presumptament imprecís, d'«igual entitat». I, a més a més, pel fet de l'automaticitat, que permetria tenir efectes de sentències estrangeres en el nostre ordenament jurídic sense saber si aquests ordenaments estrangers garanteixen els principis que nosaltres tenim reconeguts.

Però, aquests arguments perden tota la seva força, si es té en compte que aquests efectes d'extraterritorialitat penal s'estableixen en virtut de tractats internacionals, que té subscrits i ratificats l'Estat espanyol. Fixin-se, ara, en el mateix article 10 de la Constitució espanyola, que és el que dona valor interpretatiu als drets fonamentals, als acords internacionals ratificats per Espanya. No és, doncs, el recurs a l'analogia, allò que permet aquesta transmissió d'efectes, sinó una norma legal constitucionalitzada.

El segon precepte denunciat, l'article 13 —el famós i, tal vegada, el més important dels articles denunciats com a sospitosos—, que permet prolongar fins a deu dies la detenció. Aquí, el seu defecte es busca en el fet que es garanteix una intervenció judicial anterior a la prolongació. És allò que se'n diu «la intervenció judicial *ex ante*». Si això fos, com se suposa, una condició ineludible de l'article 13, podria ser —segons com s'interpretés la Llei— que es pogués considerar que vulnera l'article 55.2 de la Constitució. Però això no és així, perquè no és veritat que l'article 55.2 exigeixi una intervenció judicial abans d'entrar en el període dels set dies de prolongació.

Què diu, aquest article de la Constitució? Diu, només, que, per poder prolongar la detenció més de tres dies —és a dir, per poder suspendre aquest dret garantit en un altre lloc de la Constitució, l'article 17.2—, la llei orgànica que ho reguli haurà d'establir —i aquesta és l'expressió i el concepte clau— la «necessària intervenció judicial».

És a dir que la Constitució trasllada als legisladors de la llei orgànica la determinació de la forma i circumstàncies d'aquesta intervenció judicial, que certament hi ha d'ésser, aquesta intervenció, i que hi és, de tal manera que sigui considerada com a necessària. Què vol dir, això? Això equival a fer un judici de suficiència o de conveniència, però no es pot fer dir a la Llei allò que no diu, per més ganes que se'n tingui. I com que, de fet, aquest és l'únic argument —l'únic o el principal, almenys— que es presenta per impugnar almenys quatre dels

preceptes denunciats, jo vull insistir en una cosa: facin-me el favor. Facin-me el favor d'obrir la Constitució per aquest article 55.2. Llegeixin i preguntin: «Aquí diu que la intervenció judicial ha de ser prèvia?» No ho diu. «Ho hauria pogut dir?» Naturalment, que ho hauria pogut dir! «I, per què no ho diu?» La resposta és clara: «No ho diu perquè no es va creure necessari dir-ho», perquè, en definitiva, els límits i les característiques d'aquesta expressió, de la necessitat o de l'oportunitat, els ha de concretar la llei orgànica, però és que, a més a més, vull deixar clara una cosa: que el sistema de la llei de l'Estat, de fet, ve a garantir una intervenció judicial, que es pot —atenció: si el jutge vol, però si el jutge vol, sí— exercitar abans que comenci la prolongació de la detenció.

Deixin-me que els demani una mica d'atenció. Fixin-se que l'article 13 diu ben clar que, si es vol allargar la detenció, s'ha de posar en coneixement del jutge abans que s'acabin les setanta-dues hores de la detenció. «Abans» és abans. No és després, ni és en el mateix moment; a partir del moment en què el jutge té coneixement d'aquest propòsit, pot ja denegar l'autorització. Que això garanteix una intervenció *ex ante*, em sembla irrefutable, i no m'explico que això, algú, ho pugui negar. I, a més, cal dir-ho: l'article mana el jutge que es manifesti concretament, denegant o autoritzant la prolongació proposada en el terme de vint-i-quatre hores, però hi ha un altre element, que pretén atacar la puresa constitucional d'aquest precepte —que aquí no se n'ha parlat, per cert—; diu el següent: «Aquest precepte» —i es dirà després, d'altres— «es podria aplicar als responsables d'un delictes d'apologia del terrorisme», i segons aquest punt de vista, d'aquesta impugnació, l'article 55.2 de la Constitució, que és la peça clau que permet —fixin-s'hi bé— la suspensió d'uns determinats drets constitucionals, no inclou dins de l'àmbit excepcional més que —es diu— els delictes comesos per persones que executin actes de terrorisme; és la tesi del Dictamen del Consell Consultiu: «que executin».

Si així fos, no es podria pretendre, evidentment —ni tan sol tàcitament—, l'aplicació d'aquest precepte a persones només responsables d'un delictes d'apologia del terrorisme, que no executa terrorisme, i tindrien raó. Però això no és així, tampoc, i els haig de demanar una altra vegada que prestin atenció al que diu l'article 55.2 de la Constitució: els drets —aquí, concretament, el dret a una detenció màxima per setanta-dues hores— poden ser, tots aquests drets, «suspesos per a persones determinades, en relació amb les investigacions corresponents a l'actuació de bandes armades o elements terroristes»; no es limita —i per això no es diu— el camp de l'excepcionalitat autoritzada a persones que «executin». Aquest nexa entre el supòsit previst i la norma és molt més lax que el que es pretén; una altra cosa és que la Constitució no ens agradi; però, la Constitució, és i diu això.

El tercer motiu d'impugnació es refereix a l'article 15.1 de la Llei. És el relatiu a la comunicació del detingut. Aquí se n'ha parlat molt d'això. I els haig de dir que quasi bé no he trobat enlloc els arguments que n'abonen la presumpta inconstitucionalitat.

El Dictamen del Consell Consultiu, per moltes pàgines que tingui, li dedica només dues ratlles i, fent honestament —jo l'he fet— un esforç per deduir-ne la intenció, s'arriba només a veure que se li fa retret de dues coses. D'una banda, igual com

en el cas de la prolongació de la detenció, que no hi hagi, abans de decidir la comunicació, una intervenció judicial prèvia. Però això no és argument, això és una constatació. I és una constatació que a més a més és estèril, si s'adverteix una cosa: que la detenció amb comunicació —s'entén del detingut amb altres persones de fora— no és un dret garantit per la Constitució, per molt important que sigui, però no està garantit això per la Constitució i, per tant, no és esmentat en l'article 55.2 com a susceptible de suspensió. De l'altra, sembla que se li faci retret d'haver establert unes condicions d'incomunicació que sobrepassen les garanties que el dret de defensa comporta, és a dir, la deguda comunicació amb advocat. Sembla que se'ns porta a examinar aquí si la llei, en aquest cas si els drets de defensa i assistència lletrada, garantits en l'article 24.2 i 17.3 de la Constitució, són o no són degudament respectats.

De tota manera, això tampoc condueix enlloc. Per què? Perquè l'article 24.2 de cap manera assegura l'assistència d'un lletrat abans d'iniciar-se el procediment judicial pròpiament dit. I l'altre —aquest sí—, que és l'article 17.3, garanteix, certament, l'assistència de l'advocat al detingut en les diligències policials, i ho limita en la manera que la Llei ho estableix.

És a dir, què fa la Constitució, en aquest cas? Garanteix el contingut essencial del dret, però encarrega al legislador ordinari de limitar els seus elements accidentals. Per això, la comunicació, que és igualment permesa en altres casos previstos en la Llei d'Enjudiciament Criminal —no solament és aquí, això—, té només garantida l'assistència lletrada per mitjà d'advocat designat d'ofici.

I pensin una cosa, que resulta decisiva: aquest precepte relatiu a la comunicació no afegeix absolutament cap restricció al règim general d'incomunicació. Precisament, es limita a una remissió als articles 520 i 527 de la Llei d'Enjudiciament Criminal. Aquests articles van ser aprovats per una Llei Orgànica del 1983 i ningú mai no va dubtar de la seva constitucionalitat, de manera que es tracta d'un cas d'aquells clàssics en què «els arbres no ens deixen veure el bosc». I no ho entenem. No entenem ni tan sols perquè aquest precepte s'ha inclòs en la llista dels preceptes sospitosos.

I quart motiu: el 16.2, el relatiu a les detencions i als escorcolls domiciliaris. Aquí, l'argument, que en el Dictamen del Consell Consultiu es passa també amb tres ratlles, es limita a reproduir la raó de la falta d'una intervenció judicial prèvia. Com que, d'això, ja n'he parlat, em limito a remetre'm a les argumentacions anteriors.

Però el plantejament aquí és més xocant, encara. Podem dir el mateix que hem dit anteriorment, però hem d'afegir una altra cosa. L'article 16.2, aquest, el de la detenció i l'escorcoll domiciliaris, què fa? Doncs, fa ús de la possibilitat que li ofereix l'article 55.2, que és el que habilita perquè una Llei orgànica suspengui drets fonamentals, i suspèn el dret d'inviolabilitat del domicili, que està garantit en el 18 de la Constitució.

O sigui, si per regla general, perquè la policia entri i escorcolli un domicili —tret que sigui flagrant delictes— necessita consentiment del seu titular o autorització prèvia del jutge, en el cas excepcional dels delictes de terrorisme, aquesta garantia queda en suspens —naturalment, sempre que la Llei Orgànica corresponent hagi previst la necessària intervenció judicial.

Doncs, bé, si aquesta necessària intervenció judicial s'hagués d'entendre inexcusablement amb el caràcter de prèvia, el

que estariem demanant és que sempre s'apliqués la regla i mai l'excepció. De què serviria aleshores l'article 55.2 de la Constitució?

Cinquè motiu: la possible inconstitucionalitat de l'article 17.2 de la Llei. Es tracta de la famosa observació postal, telegràfica i telefònica. No es fa a aquest precepte cap a altre retret que el mateix que ja s'ha repetit dues o tres vegades: la necessitat d'una suposada intervenció judicial *ex-ante*. Tampoc repetiré ara els mateixos arguments que he exposat abans, i entraré en l'últim dels motius, el sisè, article 22.1 de la Llei —per cert que l'article 21 no està impugnat en la proposta, per tant jo no m'hi referiré. No crec que aquí puguem prendre cap altra determinació que les que es refereixen en la proposta.

Aquest precepte es limita a suspendre en la funció el càrrec públic que ocupin aquells que hagin estat processats per delictes compresos en la Llei, de manera que —observin— hi ha un acte previ de processament, per arribar al qual, evidentment, es poden esgrimir totes les garanties de l'aforament.

La sospita d'inconstitucionalitat es fa arrencar del supòsit que aquest precepte pogués incloure Diputats, Presidents o Consellers autonòmics, tota vegada que, en el número següent, el mateix article en fa excepció explícita i no anomena els autonòmics. Però aquí es salta sense motius, tot i que això podria ser considerat un defecte tècnic de la Llei, a sospitar que s'estava moderant el dret d'aforament dels Diputats del Parlament. I això no és així, de cap manera. El dret d'aforament no ha estat afectat en aquest precepte: aquest precepte es mou en un nivell molt més baix i en una esfera absolutament diferent, i ni que ho volgués fer no ho podria fer, perquè els estatuts són normes de jerarquia constitucionals superiors a la Llei Orgànica.

En conseqüència, no veiem en els preceptes denunciats cap indicatiu d'inconstitucionalitat, i voldriem que tots vostès retinguessin exactament el que estic dient: no he dit ni més ni menys que això.

Jo aquí no elogio aquesta Llei; tampoc la critico. Dic, només, que la Llei, segons el nostre criteri, no és inconstitucional.

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre orador que tingui en compte que ha depassat en el 50% el temps que tenia assignat.

El Sr. CASARES: El 50%? (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CASARES: Moltes gràcies, senyor President. Procuraré sintetitzar al màxim.

El segon problema és el de la legitimació d'aquest Parlament per interposar aquest recurs.

Bé, com que jo he dit que donava més importància al fons de la qüestió que a les formes, em limitaré només a destacar que en l'informe del Consell Consultiu s'ha fet un notable esforç per defensar el que en podríem dir les competències autonòmiques. Jo diria que és un esforç més digne de ser aplaudit des d'un punt de vista patriòtic —i partint d'un cert concepte de patriotisme— que no pas des d'un punt de vista jurídic.

Què ha fet el Consell Consultiu? Ha obrat aquí sobre la base de distingir dos conceptes d'aquesta expressió clau que és l'àmbit propi de l'autonomia, que és el que obre o tanca la possibilitat de fer el recurs.

Jo m'hauria estès sobre l'expressió del mot «propi», com a adjectiu que qualifica definitivament allò que ha de qualificar, i

a partir d'aquí els diria que no són gens convincents les cites que es fan dels àmbits o matèries autonòmiques afectats per aquest suposat àmbit de competència.

No hi entraré, i només destacaré una cosa: i és que el Consell Executiu, de fet, jo crec que s'adona de la fragilitat d'aquests arguments quan té necessitat d'acudir a un concepte ampli d'aquesta expressió, i aleshores ho fa referint-se —i aquí s'ha fet també avui— a l'article 8.2 de l'Estatut, pensant que d'aquesta manera ho abraça tot. I, efectivament, aleshores, sempre i en tot cas, es podria dir que un Parlament autonòmic podria tenir legitimació per interposar aquest recurs. Però, és que és el mateix article 8.2 de l'Estatut que conté la rèplica adequada a aquesta pretensió. Fixin-se que allí es diu que aquesta defensa, aquesta promoció de la llibertat, ha de ser feta en l'àmbit de la seva pròpia competència.

Bé, davant d'això hi ha una sentència citada en el Dictamen del Consell Consultiu —prenguin nota, per cert, que no és del 25 de desembre, és del 23 de desembre del 82— que diu que obre un camí.

Jo ara no m'hi estendré; en tot cas, aquest camí iniciat... —potser sí que està iniciat, jo celebraria, fins i tot, que fos un camí que es continués, però està iniciat i no està tancat. Ara bé, el que sí que hi ha és el que jo em penso que és un obstacle insuperable, que és la sentència del Tribunal Constitucional, de 14 de juliol de 1981, que com vostès saben va negar legitimació al Parlament basc per interposar recurs contra l'anterior Llei antiterrorista.

Hi hauria, a més a més, arguments de sentit comú. Hi hauria necessitat de preguntar a veure qui és que no veu que efectivament estem davant d'una llei penal, processal, i que té referències a la seguretat pública; i que tot això, en l'article 149 de la Constitució, es refereix a les competències exclusives de l'Estat. Em penso que aquest plantejament directe és el que tothom entendria, perquè aquesta Llei, si és alguna cosa, és això: és una llei penal, és una llei processal; des del punt de vista paradigmàtic és absolutament penal i processal, i no és més que això.

De manera que, des del nostre punt de vista, és molt fàcil de presumir el que dirà el Tribunal Constitucional: crec que ens negarà aquesta legitimació.

I ara sí que per acabar voldria dedicar unes paraules al problema de l'oportunitat o la inoportunitat de presentar aquest recurs.

Jo els vull dir que, en primer lloc, jo personalment no parlaria mai d'oportunitat si cregués que estan en joc qüestions de principi. Jo, vostès ho podran creure o no, però jo no hauria fet ús de la paraula, no hauria pujat en aquesta tribuna si no hagués cregut fermament —equivocat o no— el que he estat dient. I algú pot pensar que aquesta expressió meva, aquesta convicció que les argumentacions del Consell Consultiu no són encertades és pura i simple petulància. Pot pensar-ho, evidentment, però aquest Dictamen, que jo personalment he llegit, he resseguit, hi he passat moltes hores, l'he girat del dret i del revés, no he vist —en el que jo en diria la seva estructura piramidal— una gran base per justificar la legitimació d'aquest Parlament, a la qual dedica més de la meitat d'aquest Dictamen; després s'aprima, es passa a unes consideracions generals i, quan arriba el moment decisiu de donar-nos arguments a la inconstitucionalitat, acabem amb un vèrtex absolutament de-

cepcionant.

Jo no vull amb això posar en dubte la competència del Consell Consultiu. No obstant això tinc l'obligació de dir que, efectivament, no m'ha convençut. I no m'ha convençut, no a mi, sinó que jo he de dir que hi ha, a més a més, altres tres peces de convicció importantíssimes —n'hi hauria moltes més, però aquí jo no vull fer una competició inadequada de persones altament qualificades en el camp del dret penal, constitucional, etcètera, però aquestes tres peces de convicció, evidentment, no puc deixar d'esmentar-les.

Primer de tot: l'informe del Consell General del Poder Judicial. Quan aquest Projecte de Llei va anar al Consell General, el Consell General va informar, va fer algunes observacions que es varen tenir en compte, i no va qualificar d'inconstitucional absolutament cap dels seus preceptes.

Segon —i ho haig de dir, perquè efectivament des del punt de vista de la convicció és importantíssim—, la votació de Llei al Congrés dels Diputats, i no d'aquesta, sinó de l'anterior: 234 vots a favor, 5 en contra —molt respectables, de forces polítiques molt importants, però 5 en contra. L'expressió de la voluntat popular em penso que està clara. I entre els que van votar a favor hi havia, evidentment, els Diputats de la Minoria Catalana, els companys del Grup de Convergència i Unió d'aquest Parlament; i jo vull suposar que tots van votar amb coneixement de causa i després d'haver conegut els informes dels seus respectius gabinets tècnics.

No hi va haver dels que van votar a favor ni una sola objecció d'inconstitucionalitat a la Llei. Si jo no estigués en situació d'haver sobrepassat el temps seria molt il·lustrador llegir aquí el *Diari de Sessions* on el senyor Trias de Bes, el portaveu de la Minoria Catalana al Congrés dels Diputats, diu amb paraules clares que, efectivament, aquesta Llei no li agrada, però que aquesta Llei no és inconstitucional.

Per tant, és un debat equivocat el que estem fent aquí. Que aquesta Llei pot no agradar, que pot no agradar-nos, és evident. No és això. Es tracta de saber si és o no és inconstitucional.

I la tercera peça, evidentment, l'haig de dir aquí, és la decisió del Defensor del Poble, del senyor Ruiz Giménez. A mi em sembla absolutament impossible, del tot impossible, d'admetre que el Defensor del Poble, amb tot el seu bagatge de preparació tècnica jurídica i, sobretot, des de la seva indiscutible alçada moral, hagués deixat de recórrer aquesta Llei si hagués cregut que algun dels seus preceptes era inconstitucional.

I, finalment, se'ns pot dir i se'ns ha dit: «convé enviar aquesta Llei al Tribunal Constitucional per depurar algun dubte que hi pogués haver», és allò, un cabell, pot fer ombra, també. Bé, jo crec que aquesta és una posició no correcta. No ho és perquè s'assembla a la decisió de l'inquisidor de Montseguer, que quan tenia tots els captius a punt va dir: «tots a la foguera, Déu ja triarà els bons». Això, senyors, jo crec que és un acte d'irracionalitat que ens pot portar a conseqüències molt greus, perquè anem a convertir el Tribunal Constitucional justament en el que no ha de ser, una tercera Cambra per depurar els nostres mals humors polítics.

I encara podria haver-hi —i ara sí que acabo, acabo de veritat— (*rialles*), algú que podria plantejar aquesta qüestió no amb tota sinceritat. Si això fos així, jo li haig de dir que s'equivoca, que efectivament, voler, en tot cas, aquí, tractar d'afavorir interessos que no són justament els que ens convenen

per assegurar una convivència democràtica, és una absoluta equivocació. Nosaltres afirmem que d'aquesta Llei, de la Llei que es vol impugnar, no n'ha de témer res aquell que estima la pau i rebutja la violència, ni aquell que accepta les vies democràtiques cap als seus ideals, per radicals i, potser per això, més respectables, que aquests ideals siguin.

Per tot això, senyores i senyors Diputats, nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pertoca ara a l'Il·lustre representant del Grup de Convergència i Unió d'expressar el seu criteri. L'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, Honorable President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Estem aquí per pronunciar-nos sobre l'adequació constitucional i estatutària —constitucional, sobretot— de la Llei Orgànica 9/84, de 26 de desembre. I, en primer lloc, he de dir que el Grup de Convergència i Unió votarà «sí» a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra determinats aspectes d'aquesta Llei, perquè tenim dubtes racionals sobre la constitucionalitat de determinats articles i perquè ens sembla políticament oportú fer-ho *hic et nunc*.

Senyor Casares, vostès —no vostè, el seu Grup— normalment sempre ens demana que desvinculem els Diputats i Diputades d'aquest Grup parlamentari dels de la Minoria Catalana: «això és una altra cosa, aquí estem en un Parlament...» Vostès mateixos diuen: «no ens confonguin amb el PSOE, nosaltres som el PSC-PSOE». En tot cas, li he de dir molt sincerament, li dic molt sincerament: vostè no ha citat bé les paraules del ponent Trias de Bes en el Congrés dels Diputats, pàgina 4477, del *Diari de Sessions*. El Diputat Trias de Bes va dir, exactament, que «discrepava» —el nostre Grup parlamentari, tradueixo del castellà—, «discrepava en un 75%, por cifrarlo de algún modo, con el contenido del Proyecto». I va votar, en votació de globalitat, a favor d'aquesta Llei, però va presentar esmenes a tots els articles pràcticament. I, en tot cas, en tot cas, no és cert, no és absolutament cert, senyor Casares, que —suposada aquesta analogia que jo nego entre el Grup de Convergència i Unió i Minoria Catalana, i que vostès sempre ens demanen que neguem—, però fins i tot suposant que existís aquesta identificació, discrepàvem llavors i discrepem ara, i en cas que això sigui diferent, la posició, preferim, preferim, senyor Casares, inserir-nos en aquella motivació del *sapientis est mutare consilium*, preferim canviar d'opinió, com els savis, que no pas que se'ns pugui cantar, com aquella cançó del Julio Iglesias, el «tropecé dos veces con la misma piedra», (*rialles*) cosa que els pot passar a vostès.

De tota manera, i salvat aquest petit comentari, dèiem que ho defensaríem amb arguments de tipus jurídic i de tipus polític. I, en primer lloc, cal desdramatitzar totalment aquesta qüestió. Cal desdramatitzar-la perquè quan existeixen seriosos dubtes en alguns aspectes de la Llei el que cal és anar-ho a preguntar a qui té la interpretació màxima de la Constitució, el Tribunal Constitucional; i cal fer-ho amb tota naturalitat, sense cap tipus de crispació. Per tant, deixin-me fer, senyor President, senyores i senyors Diputats, unes consideracions prèvies a la nostra posició: ni estem discutint ni el nostre vot voldrà dir major o menor duresa en la lluita antiterrorista. Potser algú ens guanyarà en la brillantor de la formulació

formal en l'exercici d'aquesta lluita, però no pas en el profund, en el pregon sentiment de rebuig total de qualsevol tipus de violència que afecti el cos social.

I aquesta afirmació té una altra conseqüència, una conseqüència greu i que assumim: l'Estat té dret a dotar-se dels mecanismes d'excepció tipificadora substantiva, i els mecanismes processals excepcionals per combatre. Per tant, sí a una llei antiterrorista, no ens n'amaguem. Ara bé, una llei antiterrorista constitucional, una llei respectuosa amb l'ordre constitucional. No confonguem la lluita antiterrorista, no a qualsevol preu. La consciència democràtica, l'estat de dret, la Constitució i l'Estatut pel qual tant hem lluitat no pot ser mai moneda de canvi, ni en aquest terreny. Com deia el President de la Generalitat en comentar, precisament, la possible interposició d'aquest recurs, «per la defensa de la Constitució cal lluitar amb les mateixes armes de la Constitució, no pas vulnerant-la».

Un segon aspecte que voldria remarcar abans d'entrar en el fons de la qüestió és que no estem votant, ni es posa en discussió, ni existeix cap carrera entre els Grups parlamentaris, en pro de quantificar la sensibilitat enfront del dolor dels familiars de les víctimes afectades per la violència terrorista. Aquest argument pot tenir ribets demagògics, i perdonin-me una petita expansió personal, senyores i senyors Diputats: quan en cas recent i que afecta la mateixa família del qui els parla s'ha rebut la violència o l'amenaça, sortosament no aconseguida, d'aquesta violència de què estem parlant, es té el dret de poder-los dir que la lluita per la Constitució, la lluita pel poder dels òrgans constitucionals, no pot confondre's amb la vindicació pròxima d'una afrenta que afecta els familiars, però que mai pot afectar ses senyories com un cos polític i jurídic que és aquesta Cambra.

Tampoc es posa a votació, tampoc existeix una cursa, tampoc és objecte de debat el major o menor suport, l'ímpetu d'aquest suport en la lluita antiterrorista que s'ha de donar als cossos i forces de seguretat de l'Estat. Volem, aquí, retrè un homenatge a aquestes forces i cossos de seguretat de l'Estat que, moltes vegades, amb valors de sacrifici important, de gran honestetat, amb manca absoluta de mitjans, són les primeres víctimes d'aquesta violència.

I passem ja, tot seguit, als arguments jurídics —hi passarem molt de passada perquè ja s'han tocat. Pel que fa a la legitimació activa de la Generalitat. La legitimació, ens podríem preguntar si queda limitada i quin és l'abast del concepte «àmbit d'autonomia». Discrepem, com el Consell Consultiu, que l'àmbit d'autonomia abasti tan sols l'àmbit competencial estricte de la Comunitat Autònoma. No estem d'acord amb els arguments pretesament favorables de la Sentència del Tribunal Constitucional de 14 de juliol del 81, entre altres coses perquè, per Sentència posterior, i amb arguments políticament més amplis, ha estat, com ja ha citat el senyor Casares, combatuda i retocada per la Sentència de 23 de desembre de 1982. Si les Comunitats Autònomes tenen iniciativa legislativa en la mateixa mesura que el Govern, el Congrés i el Senat, com podem entendre que aquestes mateixes Comunitats estiguin reservades a la defensa dels interessos exclusivament autonòmics? Cal distingir entre la capacitat, tot allò que interessa la població, i la competència, és a dir, els àmbits concrets en els quals s'exerceixen els poders concedits. Les facultats de l'article 137 de la Constitució per-

meten a Catalunya que no només gestioni els seus respectius interessos jurídic-administratius, sinó els interessos polítics consagrats a la Constitució i a l'Estatut, perquè la Generalitat —no ho oblidem— és Estat a Catalunya.

Pel que fa a l'estudi concret dels preceptes viciats, al nostre entendre, d'inconstitucionalitat, m'he de referir, en primer lloc, a l'article 2.3. Certament, les condemnes, el que fa referència a «les condemnes als tribunals estrangers, per delictes d'igual entitat als previstos en aquesta Llei i als seus efectes davant els tribunals espanyols», aquí s'estableix un automatisme perillós, crea el dubte sobre el respecte del tribunal estranger respecte a l'article 24 de la Constitució espanyola. I que no se'ns digui, senyor Casares, que això està protegit pels tractats internacionals. Els tractats internacionals no protegeixen això. El respecte a l'article 24 ve en funció d'una sentència judicial; per tant, d'un arbitri judicial i mai en funció d'un tractat que protegirà globalment aquest article 24, però mai l'aplicació concreta en funció d'una sentència dictada pel jutge estranger.

Articles 13, 15, 16 i 17, detenció preventiva, comunicacions, detencions i escorcolls domiciliaris, observació postal telegràfica i telefònica... Senyors i senyores Diputats, se sostreu de l'àmbit jurisdiccional la possibilitat de l'exercici de la seva funció, i es traspasa claríssimament a la potestat governativa. Senyor Casares, jo també m'he llegit atentament l'article 55.2 de la Constitució espanyola. Com entén vostè la frase «necessària intervenció judicial»? Vostè diu: «com que no ho diu abans, pot ser perfectament després», i podria, fins i tot, ser tres mesos després, podria ser-ho, però és que allà on la Llei no distingeix, vostè, senyor Casares, no pot distingir. I quan el precepte constitucional parla de «necessària intervenció judicial» vol dir: «en tot cas, en tot moment i en tot moment». Per tant, no vol dir, mai: «després», sinó que vol dir: «abans, durant i després». I si ho vol, senyor Casares, parlem de la praxi, perquè vostè i jo coneixem la praxi; ara no tant, la coneixíem més abans (*rialles*), a l'època del TOP. I vostè la coneixia molt més que jo. Vostè sap perfectament en què consisteix actualment aquesta «necessària intervenció judicial». Vostè sap que els «autos», els actes amb què es perllonga la detenció són actes impresos: hi ha dos espais en blanc, el nom del detingut i els dies de la pròrroga. Això és la «necessària intervenció judicial»? Aquesta és la «necessària intervenció judicial» de què la Constitució ens parla? Senyor Casares, ni des del punt de vista del text de l'article, ni de l'esperit de l'article, ni de la praxi —i d'això, en parlarem— no es pot mantenir, de cap manera, la constitucionalitat d'aquest article.

I acabo, senyor President, senyores i senyors Diputats, amb els arguments jurídics, perquè el que de veritat ens cal —i ho deia molt bé el Diputat, el portaveu del Grup Popular, senyor Jorge Fernández—, ens cal prendre una decisió política, i, evidentment, el Dictamen del Consell Consultiu, tot i essent molt important, no és vinculant, no és vinculant.

I jo els diré quins arguments polítics ens han portat a dir «sí» al recurs. En primer lloc, observem molt concretament un diferent context en el moment de l'aprovació de la Llei i el moment en què ara ens trobem. El moment de l'aprovació de la Llei, tant en el Congrés com en el Senat —i m'evitaran que els recordi les circumstàncies— es produïa en un moment d'una singular escalada terrorista, amb delictes sagnants, en aquell moment. I la Llei, senyores i senyors Diputats, es va

produir, es va aprovar al Congrés i al Senat, en un ambient de crispació política al carrer que influïa decisivament el legislador. I no són bons moments, els moments de crispació política, per dictar lleis limitatives dels drets i les llibertats fonamentals, que sempre han de ser contemplades, sempre han de ser contemplades, des d'un prisma restrictiu i excepcional. I aquest clima ha canviat, sortosament ha canviat, i ha canviat per millorar. El compromís de lluita contra el terrorisme, subscrit de forma rotunda per la immensa majoria de forces del País Basc, ens dóna peu a aquesta afirmació. El bon desenvolupament, tant de bo el poguéssim copsar en el nostre país, de la Ertzaintza al País Basc, n'és un altre argument. El camí és llarg, el terrorisme no s'eradicarà amb mesures a curt termini, però el camí és bo, i no em dol dir-ho; les mesures de reinserció social posades a la pràctica pel Govern del PSOE han donat un bon resultat, estan donant un bon resultat. Per això, avui, estem en disposició de prendre una decisió més calmada, més racional, menys crispada que la que van haver de prendre els legisladors en el moment de l'aprovació de la Llei.

Un segon argument també de caire polític: els resultats de l'aplicació de la Llei. No cal recordar les sentències del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional respecte al fet que les lleis penals de caràcter restrictiu han d'ésser aplicades precisament amb aquest caràcter, i hem de confessar que l'experiència en l'aplicació de la Llei Antiterrorista no ha estat bona. Jo no dic, exactament, com s'ha dit, que la Llei propiciï la tortura, però el fet és que hi és, i no ho diu aquest Diputat, ho diuen instàncies i organismes i personalitats tan poc sospitoses com Amnesty Internacional, com les associacions de drets humans, com els bisbes bascos, com els jutges i magistrats, Junta de Jutges de Sant Sebastià, Collectiu de Jutges per la Democràcia; ho diuen els col·legis d'advocats, grups d'advocats joves, Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona; ho diuen els policies honestos, que de vegades són expedientats per dir-ho, precisament; ho diu el poble a través dels mitjans de comunicació en les entitats civils i ciutadanes, i ho diu el mateix Defensor del Poble, i el Síndic de Greuges. Per tant, el resultat de l'aplicació d'aquesta Llei, circumstància que, òbviament, no coneixíem en el moment d'aprovar-la, també ens dóna un motiu d'oportunitat política, perquè l'aplicació, repetim, no ha estat bona.

Un tercer argument: l'exemple del Parlament basc. Qui amb més clamor, amb més dolor sent l'atemptat terrorista és el poble basc, el País Basc, els seus representants, i aquests, una condemna enèrgica, frontal del terrorisme, però que no ha impedit, amb una absoluta coherència, amb una absoluta coherència, senyor Jorge Fernández, votar a favor d'aquest recurs. I aquest argument, a nosaltres, ens impressiona.

Finalment...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que ha depassat també de molt el seu temps, de l'ordre del 50%.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Acabo, senyor President, més del 50%, jo demano..., un punt per acabar. Un quart —i aquest és l'últim, senyor President, senyores i senyors Diputats—, un quart argument polític, fixin-s'hi bé, és, per a nosaltres, l'opinió d'una figura fonamental en el nostre país, l'opinió del Síndic de Greuges, a la qual ens sumem del tot en els seus arguments. Però també, i no ho interpretin com un sarcasme, els

arguments que ha donat el Defensor del Pueblo per dir exactament el contrari, perquè aquests arguments ens ratifiquen en la nostra decisió. Quan ens parla de la greu preocupació —per no recórrer contra la Llei—, nosaltres no la volem tenir, aquesta greu preocupació; quan ens parla dels dictàmens dels seus experts —perdó, senyor Casares, perfectament cregut que vostè ha estudiat la Llei i que és una autoritat en la matèria, però no em dirà que el senyor Euraldo Jaraulde, Carlos García Valdés, José Almagro Nosete, l'Elías Díaz, el Manuel Jiménez de Parga, l'Horacio Oliva i el Ruíz Rodríguez de Ramos, entre altres, són personalitats, diguéssim, trivials en aquest tema.

Un tercer argument que empra el Defensor del Pueblo: aquella exòtica —per dir-ho d'alguna manera— qualificació sobre la inconstitucionalitat potencial. Senyores i senyors Diputats, deixem que deixi de ser potencial, que la inconstitucionalitat no pugui ser ni tan sols potencial; per a això sí, el recurs.

Un quart argument que dóna el Defensor del Pueblo: el seu desig que resti en vigor el menys temps possible, la forma que resti en vigor el menys temps possible és recórrer que el Tribunal Constitucional revoqui els articles inconstitucionals.

Un cinquè argument que ens dóna el Defensor del Pueblo: que ell seguirà amb estricta vigilància l'aplicació d'aquesta Llei i vigilarà perquè no se n'apliquin aquells articles inconstitucionals. La millor manera que no s'apliquin els articles inconstitucionals és, no pas anant com un boig darrera dels Tribunals Centrals d'Instrucció (*remor de veus*), els Jutjats d'Instrucció Central, sinó que el mateix Tribunal Constitucional en declari i en revoqui l'aplicació (*Remor de veus*). I, finalment, la complaença que ell sent en el recurs que interposa el Parlament basc; volem nosaltres sentir aquesta mateixa complaença. I, finalment, jo per acabar, senyor President, amb tota seriositat, els demano un vot de serenitat, un vot que digui no al terrorisme, però un vot que digui sí a la Llei Antiterrorista, però sí a una Llei Antiterrorista democràtica.

I em permeto sotmetre'ls un punt de reflexió. No podem caure en la perillosa filosofia que consistiria a dir que entre els drets constitucionals del detingut i la societat amenaçada sorgeix una col·lisió, i que en aquest enfrontament val la pena, no tan sols suspendre un dret fonamental del detingut, sinó fins i tot fer-ho vulnerant la Constitució. Aquesta filosofia és molt perillosa, el pendent cap a l'Estat autoritari és automàtic. Ens cal fer, senyores i senyors Diputats, una pregunta duríssima al moment d'emetre el vot. L'assassí terrorista més menyspreable que fos detingut i que ens posaria la sensibilitat de ses senyories a flor de pell, estaríem conformes que no tingués cap dret constitucional? Ens podríem permetre no atorgar-li el dret a la vida i a la seguretat física, article 15 de la Constitució? Té l'article 17 de la Constitució, o pot ser obligat a declarar com sigui? Segueix vigent l'article 204 bis del Codi Penal? Aquesta és la pregunta que hem de respondre a l'hora de votar, i la resposta ha de venir de la profunda convicció ètica i democràtica. Per la defensa de la Constitució, de l'Estatut, per l'Estat de dret pel qual tots vostès han lluitat, els demano un vot favorable. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*Ll. Sr. Casares demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casares. Perdó, el motiu de la seva intervenció?

El Sr. CASARES (*de l'escó estant*): Emparant-me en l'article

66.3 del Reglament de la Cambra, per haver estat contradit pel senyor Jaume Camps. Jo en la meua intervenció he citat unes paraules...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, la Presidència li concedeix els minuts justos per sortir al pas de l'allusió estricta, eh! No allusions que són polèmiques simplement en la discussió del tema, sinó la cosa estricta en què s'ha produït una contradicció.

El Sr. CASARES: La contradicció s'ha produït, justament, en la meua referència al posicionament que va tenir el senyor Trias de Bes, Portaveu de la Minoria Catalana en el Congrés dels Diputats, en ocasió del debat de la Llei que aquí també estem debatent. Aleshores, perquè les meves paraules es puguin entendre si són o no exactes, crec que no hi ha res millor que llegir, exactament, el text del *Diari de Sessions del Congrés*, el qual diu el següent: «El señor Trias de Bes y Serra dice: Señor Presidente, este Diputado se ve obligado a utilizar el turno en contra del artículo 21, porque por error no mantuvo para el Pleno la defensa de una enmienda, la única que nuestro Grupo parlamentario quería mantener viva para esta sesión plenaria» —l'article 21, aquí, no ha estat ni denunciat com a sospitós d'inconstitucionalitat—, «y digo la única, porque de las numerosas enmiendas presentadas muchas fueron asumidas en Ponencia o en el trámite de Comisión solamente queríamos mantener una», i acaba més avall: «antes, el señor Castellano, en su brillante discurso nos advertía que una ley penal siempre es incómoda, pero es mucho más incómoda una ley que limita libertades que nuestra Constitución reconoce aunque sea plenamente constitucional». Res més, senyor President.

(*Ll. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Camps, li prego que també sigui molt estricte en l'ús de la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Jo nego, senyor President, que hi ha hagut cap contradicció; el que jo havia llegit no era llegit; jo el que havia llegit, i puc demostrar-ho, perquè me'ls sé de memòria, és la pàgina 4477 del *Diari de Sessions*, que correspon al debat de totalitat, no a una esmena concreta, que és la que em pensava a què es referia el senyor Casares; no és el debat de totalitat, és esmena a l'article 21; jo parlava del debat de totalitat a les esmenes de totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, s'ha rebut a aquesta Presidència un escrit... (*Ll. Sr. Fernández demana per parlar.*) El senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, jo també demanaria la paraula, emparant-me a l'article 66.3 del Reglament, per l'allusió que m'ha fet el Diputat senyor Jaume Camps. En relació amb el tema de la coherència, que ha dit que la referència que feia jo a la coherència no era tal.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec que això no procedeix perquè no es tracta d'una allusió d'aquestes que requereixen una intervenció.

El Sr. FERNÁNDEZ: Ha contradit la meua argumentació. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Es tracta simplement d'una presa de posició polèmica.

El Sr. FERNÁNDEZ: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: Bé, abans de procedir a la votació hem de llegir un escrit que s'ha rebut signat per tres grups en aquesta Presidència perquè la Cambra en tingui coneixement i

prengui la seva posició. El senyor Secretari la llegirà.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Els Grups parlamentaris sotsignats sol·liciten que en la proposta de resolució d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica 9/1984, de 26 de desembre, contra l'actuació de bandes armades i elements terroristes, i de desenvolupament de l'article 55.2 de la Constitució s'hi afegeixi l'article 21.» Signat per tres grups parlamentaris, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, el d'Esquerra Republicana i el de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algú que s'oposi a la inclusió d'aquest article en el text que hem de votar? No s'hi oposen?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, és evident que hi ha uns camins determinats per dir al Tribunal Constitucional les alegacions pertinents, més les complementàries que es poden fer en el moment processal previst. Nosaltres no enténem exactament aquest document que es presenta ara. Que quedi clar per endavant que el nostre Grup parlamentari sempre a les Juntes de Portaveu, qualsevulla alegació complementària, un cop aquest Parlament ha estat d'acord a presentar un recurs d'inconstitucionalitat, ha donat tot el seu suport i el donarà; això, que quedi molt clar. Però ens sembla que aquest procediment, nosaltres demanàvem en quins articles del Reglament s'empara i com aquests Grups parlamentaris en aquesta iniciativa preveuen fer això; que quedi clar que no té importància des del nostre punt de vista.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo de totes maneres, voldria que quedés clar si podem admetre aquest article més; que tinguin present que es tracta d'una mena d'exemplificació, el pronunciament és sobre el conjunt de la Llei i es diu «i molt especialment»; per tant, no es tracta d'alterar el quadre general de l'acord que hem de prendre, sinó d'una major especificació. De totes maneres, si hi ha alguna dificultat, aquesta Mesa es reunirà demanant una petita suspensió per prendre un acord sobre aquesta qüestió. Sembla bé, doncs? (*Pausa.*) Suspenem per cinc minuts la reunió, preguem els senyors Diputats que no s'allunyin perquè puguem reprendre de seguida la sessió.

(*És un quart de set de la tarda i catorze minuts. La sessió es reprèn a tres quarts de set i vuit minuts.*)

El Sr. PRESIDENT: Il·lustres senyors membres de la Cambra, anem a reprendre la sessió.

Reunida la Mesa, ha acordat per majoria la votació de la proposta tal com està continguda en el text de la convocatòria, però al mateix temps, entenent que les manifestacions fetes durant el debat, i especialment el contingut de l'escrit dels tres Grups que ha motivat aquesta suspensió, poden ser recollits en les alegacions, per eventual acord de la Junta de Portaveus. Tot això en virtut, principalment, de l'article 134.1 i 3.

Bé, anem, doncs, a procedir a la votació d'aquesta proposta... (*Ll. Sr. Armet demana per parlar.*) Ah, el senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Molt breument, senyor President. No, simplement que consti en acta la protesta, perquè s'havien exhaurit tots els mecanismes previstos en el nostre Reglament i aquí s'ha introduït una nova consideració, que la Junta de Portaveus pot recrear un debat i un dictamen del Consell Consultiu sobre el qual hi ha hagut un debat.

Simplement que consti la nostra protesta, i també dir que quan jo he fet l'afirmació que amb les alegacions, evidentment, es pot donar una cobertura àmplia, que tots els

Grups poden presentar alegacions, evidentment poden fer referències no a articles en concret, sinó a principis continguts colateralment en altres articles impugnats. És a dir, hi ha un joc, hi ha una maniobra a què nosaltres donem el suport, com sempre li hem donat.

Clarificar això, i que consti la protesta.

(El Sr. Ribó demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, per manifestar el nostre radical desacord amb aquesta interpretació, perquè el nostre Grup parlamentari ha demanat explícitament des de la tribuna que s'inclogués l'article 21 en la demanda del recurs d'inconstitucionalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, anem a procedir a aquesta votació.

Les Il·lustres senyores Diputades i els Il·lustres senyors Diputats que estiguin a favor de la interposició del recurs, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'acord d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 73 vots a favor, 48 en contra i 1 abstenció; per tant, la majoria absoluta ha estat obtinguda.

Acabada la nostra tasca, s'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i onze minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3